

желае независимостта на здрѣлата възраст, а дѣтинството показва притѣзания за правата на младостта. Всяка възраст копѣе за послѣдующата, та така ние имаме младежи на дванадесетъ години и старци на двадесетъ и петъ. Като закѣсняваме минутата на освобождението на дѣтинството и младостта, ние не посягаме на тѣхното достойнство, но го закриляме. Свободолюбивитѣ учения въ възпитанието сѣ истинни само до тогава, до когато, като измѣняватъ естественнитѣ условия, захванжтъ да искатъ щото съ дѣтето да се отнасяме като съ възрастень чловѣкъ. Притурете и това че практиката всякога надминава теорията: на слабостта е много лесно и много приятно да се намѣри нѣкоя причина която да я оправдае и прѣдъ самата нея и прѣдъ другитѣ. Отъ тука произлиза нерадението въ възпитанието, което е отличителна чѣрта въ нашето време, и което дава случай на привърженицитѣ на минжлото да въздишатъ върху пропаданието на семейний духъ.

Като говорихме за властта която иска покорностъ, нѣка прѣминемъ сега къмъ оная частъ на властта която разсждава, която доказва, която дава причинитѣ и която учи дѣтето да розмишлява само върху собственитѣ си дѣла. Въ всяка възраст на чловѣкътъ има разумъ, и, макаръ никога да не е ималъ всичкий си разумъ, но и никога не е съвершено безъ разумъ, пошѣ отъ минутата отъ когато захваща да говори. Искусството на възпитанието е да смѣтнешъ добрѣ колко разумъ има въ всяко дѣте, или въ всяка доба на дѣтинството, и да распоредишъ добрѣ